Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

# Arrest

**nr. 353 096 van 16 september 2026**
**in de zaak RvV X / IV**

**Inzake:** **X**

**Gekozen woonplaats:** **ten kantore van advocaat B. BOUCHAT**
**Henri Jasparlaan 109**
**1060 BRUSSEL**

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

**DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 16 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juni 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, *loco* advocaat B. BOUCHAT. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

**WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij (hierna: verzoeker) dient op 30 oktober 2024 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 17 december 2024 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 13 mei 2025 wordt verzoeker gehoord op de zetel van het CGVS.

1.4. Op 5 juni 2025 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) in hoofde van verzoeker een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*". Dit betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:
"*(…)*
*A. Feitenrelaas*

*U bent een Syrisch staatsburger, geboren in Saraqib (Idlib). De laatste jaren voor uw vertrek uit Syrië woonde u in Ariha (Idlib). U verliet Syrië in april of mei 2024 en reisde naar Europa. Op 23 mei 2024 vroeg u in Bulgarije om internationale bescherming. U kreeg onderdak in een opvangcentrum, waar u problemen kreeg met uw smokkelaars. Ze hadden uw geld, horloge en gsm voor u bewaard toen u uw verzoek indiende. Ze gaven deze spullen echter niet terug, waarop u dreigde klacht in te dienen bij de politie. Drie dagen later werd u in het opvangcentrum aangevallen door één van hen. Hij wilde u beletten klacht in te dienen en sloeg u op het hoofd met een stok. U was gewond en moest genaaid worden aan het hoofd. Het personeel van het opvangcentrum verzorgde u en transfereerde u naar een ander deel van het opvangcentrum, maar deed verder niets. Toen u nadien dreigde naar de politie te gaan als u uw spullen niet terug kreeg, gaven de smokkelaars nog steeds niets terug. Integendeel, ze vielen u lastig en bedreigden u buiten het opvangcentrum.*

*In juni 2024 kreeg u subsidiaire bescherming in Bulgarije. Diezelfde maand nog kreeg u uw verblijfsvergunning en vijftien dagen later uw Bulgaars reisdocument. U verliet het opvangcentrum en reisde naar Plovdiv. Daar huurde u een appartement en werkte u in de bouw. In die periode werd u ongeveer wekelijks via sms bedreigd door de smokkelaars.*

*Deze problemen deden u Bulgarije verlaten. U vertrok er op 27 oktober 2024 en kwam diezelfde dag nog in België aan. Drie dagen later verzocht u om internationale bescherming in België. Ter ondersteuning van uw verzoek legt u foto's van volgende documenten neer: uw Bulgaarse verblijfsvergunning, geldig tot 1 augustus 2028, uw Syrische uittreksel van de burgerlijke stand, de identiteitskaarten van uw ouders, en het familieboekje van uw vader.*

*B. Motivering*

*U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.*

*Uw verzoek om internationale bescherming wordt niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. U geniet immers al internationale bescherming in Bulgarije (zie groene map, document 1; CGVS, p. 6, p. 11). Deze vaststelling wordt door u niet betwist.*

*In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.*

*De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.*

*In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens*

*irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,…*

*Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].*

*Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].*

*Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (Country Report: Bulgaria. AIDA/ECRE, March 2025 and available on: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/03/AIDA-BG_2024-update.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.*

*Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.*

*U vreest de smokkelaars in Bulgarije. Uw problemen met deze mensen zijn echter niet geloofwaardig. U verklaart dat zij uw geld, uw horloge en uw gsm bijhielden en niet wilden teruggeven, ook niet toen u ermee dreigde naar de politie te stappen (CGVS, p. 12-13). Dit zou gebeurd zijn op de dag van uw aankomst in Bulgarije (CGVS, p. 13). Nochtans rept u niet over het feit dat u uw gsm, geld en horloge had afgegeven wanneer u over uw aankomst in Bulgarije vertelt (CGVS, p. 10). Dit nalaten ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen met de smokkelaars.*

*Bovendien verklaart u aanvankelijk dat de smokkelaar u de grens overbracht en op zo'n honderd meter van het politiekantoor afzette. Daarna ging hij weg (CGVS, p. 10). Dat mag verbazen gezien u later verklaart dat de smokkelaars met wie u problemen had ook een verzoek om internationale bescherming indienden en in hetzelfde opvangcentrum als u verbleven (CGVS, p. 13-14). Gevraagd waarom ze dan niet samen met u hun verzoek indienden toen jullie in Bulgarije aankwamen, speculeert u dat ze misschien bang waren om opgesloten te worden (CGVS, p. 14). Dat klaart niet uit waarom de smokkelaars later wel een verzoek om internationale bescherming zouden hebben ingediend. Ook deze incoherente verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas.*

*Over de keer dat u geslagen werd, stelt u eerst dat u een week na uw aankomst in het opvangcentrum aangevallen werd (vragenlijst CGVS, vraag 5). Later stelt u dan weer dat het drie dagen na uw aankomst was (CGVS, p. 13). Hiermee geconfronteerd, zegt u dat het zoiets was, in die dagen tussen drie dagen en een week (CGVS, p. 17). Dat antwoord klaart de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit, temeer gezien u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het hart gedrukt werd het ook aan te geven als u het antwoord niet of niet meer precies wist (CGVS, p. 4). Opnieuw wordt zo de geloofwaardigheid van uw problemen ondergraven.*

*Voorts stelt u eerst dat u geslagen werd toen u op weg was naar het politiekantoor om klacht in te dienen (CGVS, p. 12). Later verklaart u echter dat u klacht zou gaan indienen in het opvangcentrum zelf, bij een medewerker van het opvangcentrum (CGVS, p. 17). Hierop gewezen, verklaart u opnieuw dat u wel onderweg was naar het politiekantoor, maar dat u nog in het opvangcentrum aangevallen werd (CGVS, p. 17). U klaart niet uit waarom u aanvankelijk steeds sprak over klacht indienen bij de politie, terwijl het kantoor in het opvangcentrum niet bemand werd door de politie (CGVS, p. 17). Uw wisselende verklaringen hierover tasten de geloofwaardigheid van uw problemen opnieuw aan.*

*Al bij al komt het weinig aannemelijk over dat deze smokkelaars veeleer zouden overgaan tot het maandenlang achtervolgen, lastigvallen en bedreigen zodat u geen klacht zou indienen (CGVS, p. 12-17), dan dat ze uw spullen zouden teruggeven of u simpelweg met rust zouden laten. Uw verklaringen kunnen het CGVS niet overtuigen dat uw belagers zich wel tot deze manier van reageren zou hebben gekeerd. Nog gevraagd waarom zij liever problemen met de Bulgaarse politie zouden riskeren dan u uw spullen terug te geven, moet u het antwoord schuldig blijven. U zegt enkel dat ze van velen de spullen afgenomen hadden (CGVS, p. 13-14), wat de onaannemelijkheid niet uitklaart.*

*Omwille van al deze redenen moet opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met de smokkelaars in Bulgarije.*

*Hoe dan ook, zelfs mocht er geloof zijn gehecht aan de problemen met de smokkelaars in Bulgarije, blijkt uit uw verklaringen niet dat u de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden. Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Bulgarije u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert. U legt echter géén stavingsstukken neer wat betreft de gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die u hierop ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. Dit plaatst opnieuw een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die u inroept. U stelt nooit klacht te hebben ingediend tegen de smokkelaars. U zou dit één keer geprobeerd hebben, maar toen zijn geslagen (CGVS, p. 12). U zou later niet opnieuw geprobeerd hebben klacht in te dienen of om hulp te vragen, omdat u bang was en de taal niet sprak. U moet echter toegeven dat u wel iemand had kunnen meenemen om u bij te staan en voor u te tolken (CGVS, p. 15), zodat uw antwoord geen valabele reden biedt waarom u geen klacht ingediende. U verklaart bovendien zelf dat u nooit problemen kende met de Bulgaarse overheid (CGVS, p. 11), en dat u op een netwerk van kennissen kon rekenen (CGVS, p. 7, p. 10).*

*Naast uw beweerde problemen met de smokkelaars hebt u geen problemen gehad in Bulgarije (CGVS, p. 18). U stelt wel dat het leven in België gemakkelijker is (CGVS, p. 18), maar uit uw verklaringen blijkt dat u geen moeilijkheden kende in Bulgarije. U verbleef vanaf de dag van uw aankomst in een opvangcentrum, gedurende zo'n drie maanden (CGVS, p. 10). Daarna huurde u, samen met iemand anders, een goed appartement in Plovdiv, waar u verbleef tot uw vertrek uit Bulgarije (CGVS, p. 11). Gedurende heel de periode dat u in Plovdiv verbleef, werkte u dagelijks, op legale wijze, in de bouw (CGVS, p. 11). U vond dit werk via een netwerk van kennissen die hierover communiceerden via WhatsApp (CGVS, p. 10). Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Bulgarije te weerleggen.*

*De documenten die u neerlegt veranderen bovenstaande vaststellingen niet. Ze bieden enkel steun voor uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en verblijfsstatus. Geen van deze elementen wordt hier betwist.*

*Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.*

*C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.*

*Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Bulgarije en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."*

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Oud artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

*"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."*

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365; RvS 27 mei 2015, nr. 231.354).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de oude artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, en 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van het redelijkheidsbeginsel.

3.2. Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting inzake de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en verwijt de verwerende partij op algemene wijze dat zijn situatie niet het voorwerp uitmaakte van een individuele beoordeling en niet afdoende werd geanalyseerd.

Verzoeker houdt vast aan zijn verklaringen dat de smokkelaar en diens netwerk zijn geld, gsm en horloge afnamen, hem aanvielen, achtervolgden en met de dood bedreigden en betwist de door het CGVS vastgestelde tegenstrijdigheden. Zo voert hij aan dat hem bij de beschrijving van zijn aankomst in Bulgarije niet specifiek werd gevraagd naar de afgifte van zijn bezittingen en dat hij de diefstal reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken had vermeld. Voorts acht hij het niet tegenstrijdig dat de smokkelaar hem bij aankomst achterliet en dat hij deze later opnieuw in het opvangcentrum aantrof. Het verschil tussen zijn verklaringen dat de aanval drie dagen dan wel een week na zijn aankomst plaatsvond, betreft volgens hem "*een minder precieze verhouding tot de tijd, die grotendeels wordt verklaard door een socio-culturele context*". Hij stelt voorts bezig te zijn een attest van objectieve letsels te verkrijgen ter staving van de door hem aangehaalde aanval en verwijst naar algemene landeninformatie over corruptie, de verwevenheid van smokkelnetwerken met overheidsfunctionarissen en de straffeloosheid van mensensmokkelaars in Bulgarije.

Wat het gebrek aan bescherming betreft, betoogt verzoeker dat hem niet kan worden tegengeworpen dat hij geen verdere klacht bij de Bulgaarse politie indiende. Hij stelt de politie niet te hebben vertrouwd wegens haar vermeende corruptie en ineffectiviteit, represailles van de smokkelaars te hebben gevreesd en bovendien zelf door Bulgaarse politieagenten in het opvangcentrum te zijn mishandeld. Hij benadrukt dat hij via een maatschappelijk werker in het opvangcentrum wel degelijk melding zou hebben gemaakt van zijn

problemen en dat hij tevens heeft geprobeerd zich tot de politie te wenden, maar daarbij door zijn belagers werd gevolgd en aangevallen. Volgens hem kon in die omstandigheden redelijkerwijze niet van hem worden verlangd dat hij verdere stappen ondernam om bescherming te verkrijgen.

Daarnaast betwist verzoeker dat zijn levensomstandigheden in Bulgarije niet de drempel van zeer verregaande materiële deprivatie bereikten. Hij voert aan dat hij er meerdere dagen op straat verbleef, gedurende weken onvoldoende voedsel had, geen daadwerkelijke steun van de Bulgaarse autoriteiten ontving en niet in zijn meest elementaire behoeften kon voorzien, en stelt dat dit strookt met objectieve informatie. Ook verwijst hij hiervoor naar rechtspraak van de Raad en naar internationale rechtspraak. Verzoeker besluit dat de verwerende partij niet op afdoende wijze is nagegaan of er sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat verzoeker, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomt, en vraagt om indien nodig het voordeel van de twijfel toe te passen.

Verzoeker haalt de slechte levensomstandigheden en onmenselijke en vernederende behandeling in Bulgarije aan en wijst op moeilijkheden waarmee personen aan wie internationale bescherming werd verleend, worden geconfronteerd. Hij verwijst hiervoor naar en citeert uit het nieuwe AIDA-rapport, dat in maart 2025 werd gepubliceerd, alsook het AIDA-rapport van april 2024, en rapporten van onder meer de U.S Departement Of State, Amnesty International, UNHCR, OSAR, Human Rights Watch, de Osservatorio Balcani e Caucaso Transeuropa, de Bulgarian Helsinki Committee, de Raad van Europa, en InfoMigrants.

Verzoeker besluit dat de combinatie van alle moeilijkheden, obstakels en barrières in hun totaliteit genomen kan leiden tot de vaststelling dat een erkende vluchteling in Bulgarije in de praktijk geen aanspraak kan maken op de rechten die hem of haar toekomen, noch effectief de bescherming die hem of haar werd verleend kan genieten. Verzoeker meent op afdoende wijze te hebben aangetoond dat zijn individuele situatie dusdanig ernstig is dat hij wel degelijk in een situatie van extreme materiële armoede terecht zal komen bij eventuele terugkeer naar Bulgarije en niet kan rekenen op afdoende steun van de Bulgaarse autoriteiten.

3.3. *In fine* zijn verzoekschrift gaat verzoeker in op zijn beschermingsnood ten opzichte van Syrië.

3.4. Verzoeker vraagt in hoofdorde erkend te worden als vluchteling, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

3.5. Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende stukken gevoegd:
*"(…)*
*3. Vragenlijst DVZ, 12/12/2024*
*4. Notities van het persoonlijk onderhoud, 13/05/2025*
*5. Syrische documenten"*

4. Beoordeling van het beroep

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad moet zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoetkomt aan de verplichting om een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie te voorzien, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Artikel 57/6, § 3, van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a), van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, nr. 54 2548/001, 101).

De Raad wijst erop dat de Verordening (EU) 2024/1348 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van richtlijn 2013/32/EU (hierna: Verordening (EU) 2024/1348) met ingang van 12 juni 2026 van toepassing is. Artikel 79, lid 3, van deze verordening verduidelijkt evenwel dat zij van toepassing is op procedures voor het verlenen van internationale bescherming met betrekking tot verzoeken die vanaf 12 juni 2026 worden ingediend. Verzoeken om internationale bescherming die vóór die datum zijn ingediend, blijven onderworpen aan richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). Aangezien verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming op 30 oktober 2024 heeft ingediend, wordt de onderhavige procedure derhalve beheerst door de Procedurerichtlijn en door de ter omzetting daarvan vastgestelde nationale bepalingen.

4.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert verzoeker in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kan worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

4.4. In het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar daarin wordt geoordeeld dat in zijn hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.5. Zoals reeds aangestipt, is de bestreden beslissing geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Uit verzoekers verklaringen en de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Bulgarije op 23 mei 2024 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, dat hem in juni 2024 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en dat hij in bezit werd gesteld van een Bulgaarse verblijfsvergunning, geldig tot 1 augustus 2027 (AD, stuk 5, Documenten neergelegd door de verzoeker, nr. 1; AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, *Eurodac Search Result d.d.* 30 oktober 2024). Dit lijkt in overeenstemming te zijn met de landeninformatie waaruit blijkt dat subsidiair beschermden in Bulgarije een verblijfsvergunning krijgen die drie jaar geldig is, terwijl de verblijfsvergunningen voor erkende vluchtelingen geldig zijn voor vijf jaar (AIDA/ECRE, *Country Report: Bulgaria. Update 2024*, van 27 maart 2025, p.114). Verzoeker betwist het voorgaande niet.

Verzoeker geeft aan dat hij onderweg zijn Bulgaarse verblijfsdocumenten is verloren (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 13 mei 2025 (hierna: NPO), p. 7). Hij beperkt zich evenwel tot loutere en ongestaafde beweringen gezien geen attest van verlies voorligt. Los van het gegeven dat verzoeker niet aantoont dat hij niet (langer) in het bezit is van zijn verblijfsvergunning, toont hij verder niet aan dat hij bij een terugkeer naar Bulgarije geen duplicaat zou kunnen aanvragen van de verblijfsvergunning die hij verkreeg, noch blijkt dit uit de voorliggende landeninformatie. De Raad stelt immers vast dat verzoeker niet aantoont dat het vervangen van zijn verloren gegane Bulgaarse verblijfsvergunning, mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. De landeninformatie in het rechtsplegingsdossier maakt geen melding van problemen bij het vervangen van een Bulgaarse verblijfsvergunning. Er kan nergens worden gelezen dat statushouders in Bulgarije bij de vervanging van hun

verloren gegane Bulgaarse verblijfsvergunning worden geconfronteerd met onredelijke of onmogelijke administratieve vereisten, noch blijkt dat bij de vervanging onredelijk lange wachttermijnen gelden. Verzoeker brengt geen op zijn persoonlijke situatie toegespitste concrete en dienstige elementen aan waaruit blijkt dat, mits het vervullen van een aantal formaliteiten, hij zijn verloren gegane Bulgaarse verblijfsvergunning niet zou kunnen vervangen. Er zijn heden immers geen ernstige indicaties dat verzoeker in Bulgarije niet langer een internationale beschermingsstatus zou hebben.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat het sinds 2020 mogelijk is om een procedure te starten om de verleende bescherming te beëindigen of in te trekken wanneer een statushouder zijn verlopen Bulgaarse verblijfskaart niet heeft vernieuwd of niet heeft vervangen als ze verloren is, gestolen of vernietigd werd, binnen een periode van 30 dagen. Hij verwijst in dit verband onder meer naar het "*Country Report: Bulgaria. Update 2023*" van AIDA/ECRE gepubliceerd in april 2024, waarin gesteld wordt dat de Nederlandse rechtbank van Den Haag in 2022 oordeelde dat het zeer waarschijnlijk zou zijn dat de beschermingsstatus zou worden beëindigd of zou worden ingetrokken wanneer statushouders nieuwe identiteitsdocumenten zouden aanvragen, zonder dat hun huidige behoefte aan bescherming zou worden beoordeeld en dat dit een risico op refoulement met zich meebrengt (AIDA, "*Country Report: Bulgaria. Update 2023*", april 2024, p. 113-114). De Raad merkt op dat naar aanleiding van het hoger beroep dat hiertegen werd ingesteld door de Nederlandse overheid, deze uitspraak van de rechtbank van Den Haag werd vernietigd door de Nederlandse Raad van State op 1 november 2023 (202206277/1/V2, onderdeel 4). Op basis van de hem ter beschikking staande bronnen, waaronder het AIDA-rapport, concludeert de Nederlandse Raad van State als volgt over de wijze waarop de Bulgaarse wetgeving wordt toegepast: Wanneer een statushouder de geldigheidsduur van zijn verlopen verblijfsdocument niet binnen 30 dagen heeft verlengd of dat document niet tijdig heeft vervangen, leidt dit niet automatisch tot beëindiging of intrekking van de verleende internationale bescherming. Wel kan een procedure worden gestart waarin alle feiten en omstandigheden worden betrokken alvorens een besluit tot beëindiging of intrekking wordt genomen en waarin de statushouder kan worden gehoord. Een statushouder met een verlopen of verloren verblijfsdocument die vertrekt naar Bulgarije, kan de geldigheidsduur van dat document verlengen, tenzij zijn internationale beschermingsstatus al is beëindigd of ingetrokken. Het niet tijdig verlengen kan leiden tot een boete. Het is derhalve niet zo dat de Bulgaarse autoriteiten de aan de vreemdeling verleende internationale beschermingsstatus zullen beëindigen of intrekken, als hij of zij zich na zijn of haar vertrek naar Bulgarije tot de Bulgaarse autoriteiten wendt om de geldigheidsduur van de verblijfsdocumenten te verlengen. De Nederlandse Raad van State stelt voorts vast dat er geen sprake is van een systematische herbeoordeling van verleende statussen; er kan in de informatie niet worden gelezen dat het Bulgaarse Ministerie van Binnenlandse Zaken de SAR (State Agency for Refugees) al na 30 dagen op de hoogte stelt van het feit dat het document niet tijdig is verlengd of vervangen. De SAR start pas een procedure als het Bulgaarse Ministerie van Binnenlandse Zaken heeft gemeld dat een statushouder de geldigheidsduur van zijn verblijfsdocument drie jaar na het verstrijken daarvan nog steeds niet heeft verlengd. Tussen het verlopen van de geldigheidsduur van een verblijfsdocument en het starten van een procedure tot intrekking of beëindiging zit dus de nodige tijd. Overigens blijken uit het "*Country Report: Bulgaria. Update 2023*" van AIDA/ECRE gepubliceerd in april 2024 (p. 113) alsook het "*Country Report: Bulgaria. Update 2024*" van AIDA/ECRE gepubliceerd in maart 2025 (p. 118) dat in 2023 en 2024 geen gebruik werd gemaakt van de mogelijkheid om een verleende bescherming te beëindigen of in te trekken wanneer een statushouder zijn verlopen Bulgaarse verblijfskaart niet heeft verlengd of niet heeft vervangen binnen een periode van 30 dagen. Dit bevestigt dat er geen sprake is van een automatische en systematische toepassing van deze intrekkings- en beëindigingsgrond.
Gelet op de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, liggen er geen elementen voor die maken dat er anders zou moeten worden geoordeeld over de wijze waarop de Bulgaarse wetgeving wordt toegepast dan wat de Nederlandse Raad van State heeft geconcludeerd.

De Raad wijst er voorts op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale beschermingsstatus in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet berust bij het CGVS. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker brengt *in casu* echter geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking, opheffing of enige andere beëindiging van de hem verleende internationale beschermingsstatus, noch bevat het rechtsplegingsdossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat hij niet langer in Bulgarije verblijft en/of dat hij niet meer in het bezit is van zijn Bulgaarse verblijfsvergunning kan niet worden afgeleid dat verzoeker niet langer over een internationale beschermingsstatus in Bulgarije beschikt. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker op heden nog steeds over de subsidiaire beschermingsstatus in Bulgarije beschikt.

Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Bulgarije. Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

4.6. In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

Het beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Bulgarije en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Verdrag van Genève en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17*, Ibrahim e.a.*, pt. 86).

De weerlegging van het wederzijds vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker, als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, ptn. 50-51; beschikkingen van 13 november 2019, *Hamed en Omar*, C-540/17 en C-541/17, pt. 35).

De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101; zie ook HvJ 18 juni 2024, QY/Bondsrepubliek Duitsland, C-735/22, pt. 52-54 ).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

De Raad brengt verder nog in herinnering dat situaties die geen "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:
- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;

- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden.

Schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de (voormalige) richtlijn 2011/95/EU (heden hoofdstuk VII van de Verordening (EU) 2024/1347) die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten niet om een beschermingsverzoek op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.,* ptn. 91-94 en HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, ptn. 93-97).

4.7. Uit zijn verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat verzoeker in wezen vreest dat hij in geval van terugkeer naar Bulgarije zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en dat hij er geen effectieve bescherming geniet.

4.8. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije en dit op basis van het meest recente en volledige landenrapport waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt, namelijk het *"Country report: Bulgaria. Update 2024"*, gepubliceerd door AIDA/ECRE op 27 maart 2025, waarnaar tevens in de bestreden beslissing wordt verwezen.

In deze onderstreept de Raad dat "(*w)anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*" (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 88)

Uit het "*Country report: Bulgaria. Update 2024"* blijkt dat vluchtelingen dezelfde rechten hebben als Bulgaarse onderdanen. Personen die de subsidiaire bescherming kregen, hebben dezelfde rechten als derdelanders met een permanent verblijfsrecht.

Sinds 2013 hanteert Bulgarije een zogenaamd "*zero-integration*" beleid, wat inhoudt dat er voor statushouders geen integratievoorzieningen zijn in het land. Dit beleid werd in 2024 verdergezet. Van 2013 tot 2024 waren er geen integratieprogramma's. Er is daardoor al elf jaar lang geen nationaal integratieprogramma meer. Wel bestaat er sinds 2016 een wettelijk kader, dat in 2017 werd herzien, waarbij de verantwoordelijkheid voor integratie werd overgeheveld naar de gemeenten. Gemeenten kunnen integratieovereenkomsten afsluiten met statushouders. In zijn verslag van april 2018 erkende de speciale vertegenwoordiger van de Raad van Europa voor migratie en vluchtelingen dat de decentralisatie van integratieverantwoordelijkheden van de overheid naar gemeenten in principe een verstandige stap voorwaarts zou zijn. Evenwel benadrukte hij ook dat het gegeven dat de uitoefening van dergelijke verantwoordelijkheden niet verplicht is, maar aan het discretionaire oordeel van de gemeenten werd overgelaten, vragen opriep over de doeltreffendheid van de integratiemaatregelen in Bulgarije. Dit wordt geïllustreerd door het feit dat tot nu toe slechts 133 statushouders integratiesteun hebben gekregen, waarbij bovendien deze financiering afkomstig was van de Europese Unie en niet van een nationaal integratiemechanisme. Dankzij de niet-aflatende inspanningen van UNHCR, de Refugee Council en het Rode Kruis met de steun van de SAR (State Agency for Refugees), hebben de districten Vitosha en Oborishte (gemeente Sofia) in 2021 en 2022 integratiesteun verleend, hoewel in 2023 enkel het district Vitosha integratiesteun heeft verleend. De steun zelf bestond uit huurkosten gedekt door de gemeenten en de vergoeding voor de Bulgaarse taalcursussen, betaald door het Rode Kruis. In 2023 konden slechts 22 personen gebruik maken van deze integratieovereenkomsten. In 2024 daalde dit aantal naar 8 personen (AIDA Bulgarije update 2024, p. 112-113). Dit alles heeft een impact op de toegang en het vermogen voor personen met internationale bescherming om elementaire sociale, arbeids- en gezondheidsrechten te genieten. Hierdoor is de bereidheid van statushouders om permanent in Bulgarije te blijven sterk afgenomen.

Nationale rechtbanken en *human rights monitoring bodies* hebben rekening gehouden met de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije bij het beoordelen van de rechtmatigheid van overdrachten naar dat land. Zo spraken het Mensenrechtencomité en het Kinderrechtencomité van de Verenigde Naties zich reeds verschillende keren uit tegen de terugkeer van statushouders naar Bulgarije, in het bijzonder wat betreft gezinnen met jonge kinderen, gelet op belemmeringen bij de toegang tot gezondheidszorg of wegens risico's op armoede en ontbering. Ook rechtbanken in verschillende EU-lidstaten hebben zich in verschillende zaken uitgesproken tegen de terugkeer van statushouders naar Bulgarije.
De nationale migratiestrategie voor de periode 2021-2025 werd goedgekeurd, met een hoofdstuk over integratie, waarin wordt vermeld dat er beleid wordt uitgevoerd met AMIF-financiering, maar er worden geen specifieke gebieden voor verbetering opgesomd (AIDA Bulgarije update 2024, p. 13).
Vluchtelingen verkrijgen een verblijfstitel geldig voor vijf jaar, terwijl subsidiaire beschermden een verblijfstitel geldig voor drie jaar krijgen. Hoewel er in de praktijk geen systematische herziening van de beschermingsstatus plaatsvindt, worden beëindigingsprocedures opgestart door de SAR wanneer het MOI (ministerie Binnenlandse Zaken) informatie verstrekt waaruit blijkt dat statushouders ofwel naar hun land van herkomst zijn teruggekeerd, hun verblijfplaats of staatsburgerschap in een derde land hebben verkregen, of hun Bulgaarse identiteitsdocumenten niet hebben verlengd voor een periode van meer dan 3 jaar. In 2020 werd door een wijziging van de wet een extra clausule ingevoerd, die het mogelijk maakt om de internationale bescherming te beëindigen of in te trekken wanneer de statushouder zijn verlopen Bulgaarse verblijfskaart niet heeft vernieuwd of niet heeft vervangen als ze verloren is, gestolen of vernietigd werd, binnen een periode van 30 dagen. Het amendement is bedoeld om een door de SAR toegepast beleid te legaliseren (AIDA, *Country Report Bulgaria, Update 2024*, p.113). In 2019 werd de beschermingsstatus van 2,603 personen beëindigd. In 2023 en 2024 werden geen statussen beëindigd op deze manier (AIDA, *Country Report Bulgaria, Update 2024*, p. 117).
Eind 2020 werd de wet gewijzigd om de bepaling te schrappen die voorzag in financiële steun voor huisvesting voor een periode van maximaal 6 maanden vanaf de datum van inwerkingtreding van het besluit tot verlening van internationale bescherming. In de praktijk is het echter zo dat sommige meer kwetsbare personen die internationale bescherming genieten nog steeds enkele maanden in de opvangcentra verblijven omdat er geen integratieondersteuning is. Eind 2024 verbleven 43 begunstigden van internationale bescherming in opvangcentra (AIDA, *Country Report Bulgaria, Update 2024*, p.123).
Toegang tot de arbeidsmarkt is automatisch en onvoorwaardelijk. Er is geen verschil tussen vluchtelingen en begunstigden van subsidiaire bescherming. Er wordt geen arbeidsmarkttoets toegepast en de toegang is niet beperkt tot bepaalde sectoren. Personen die internationale bescherming genieten, worden geconfronteerd met de gebruikelijke obstakels in verband met gebrek aan talenkennis en het daarmee samenhangende gebrek aan adequate overheidssteun voor beroepsopleiding, indien nodig (AIDA, *Country Report Bulgaria, Update 2024*, p.123). Begunstigden van internationale bescherming hebben recht op toegang tot beroepsopleidingen. Praktische obstakels kunnen worden ondervonden in verband met de toegang tot universiteiten, aangezien ze moeilijkheden hebben om bewijs te leveren van diploma's die ze al hebben behaald in hun land van herkomst. Dit is te wijten aan een gebrek aan relevante informatie over diploma's. De academische autonomie van Bulgaarse universiteiten verhinderde grotendeels de goedkeuring van gemeenschappelijke overheidsregels die voor begunstigden van internationale bescherming gemakkelijker toegang zouden verlenen, rekening houdend met hun speciale omstandigheden en beperkte mogelijkheid om officiële documenten uit hun land van herkomst te krijgen (AIDA, *Country Report Bulgaria, Update 2024*, p.89)

Personen die internationale bescherming genieten, hebben toegang tot alle soorten sociale bijstand waarin de wet voorziet. De wet voorziet in dezelfde voorwaarden voor eigen onderdanen, erkende vluchtelingen of personen die subsidiaire bescherming genieten. In de praktijk kunnen personen die internationale bescherming genieten, echter geen aanspraak maken op sommige soorten sociale bijstand zonder aanvullende speciale regelingen (bv. vertolking, sociale bemiddeling), die niet zijn voorzien of gewaarborgd door de wet of institutioneel zijn vastgelegd. De lange en ingewikkelde procedures voor het indienen van sociale bijstandsaanvragen zijn zelfs voor eigen onderdanen moeilijk te overwinnen en bijna onmogelijk voor personen die internationale bescherming genieten, tenzij ze worden ondersteund door bemiddeling of bijstand op maat. Dergelijke bijstand wordt echter volledig verleend door ngo's of steungroepen, maar is niet altijd beschikbaar vanwege capaciteits- en financieringsbeperkingen. In het algemeen dienen begunstigden van internationale bescherming vanaf de eerste dag na hun erkenning zelf hun maandelijkse ziektekostenverzekering te betalen. De minimumbijdrage bedraagt 19,13 euro (AIDA, *Country Report Bulgaria, Update 2024*, p.124).

Uit de beschikbare landeninformatie, waar zowel verzoeker als de commissaris-generaal naar verwijzen, blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor grote voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in precaire levensomstandigheden kunnen terechtkomen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting en de

bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Evenwel kan uit deze landeninformatie niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

Met de loutere verwijzing naar de bijgebrachte en beschikbare algemene landeninformatie in zijn verzoekschrift toont verzoeker niet aan dat elke begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije zich in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals geduid door het Hof van Justitie bevindt of dat hij of zij er bij terugkeer automatisch in zal belanden.

Een individuele beoordeling van verzoekers concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermings-verzoek blijft dus aan de orde. In dit verband moet rekening worden gehouden met *"alle gegevens van de zaak"* (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van een verzoeker, aan zijn individueel profiel en zijn vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in zijn eigen basisbehoeften te voorzien. Het komt een verzoeker om internationale bescherming toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Bulgarije werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie.

4.9. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen blijk geeft van een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie die hem zou verhinderen zijn rechten als statushouder in Bulgarije te doen gelden. Verzoekers verklaringen en de stukken vervat in het administratief dossier laten niet toe vast te stellen dat hij kampt met medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren. Bij de DVZ verklaarde verzoeker dat zijn gezondheidstoestand goed was (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ *d.d.* 12 december 2024, p. 11, vraag 29). Ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf hij aan in goede gezondheid te verkeren en maakte hij geen melding van medische of psychologische problemen (NPO, p. 9). Verzoeker legt voorts geen stukken neer die op het bestaan van dergelijke problemen wijzen. Er liggen evenmin elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker geheel of gedeeltelijk arbeidsongeschikt zou zijn. Ook in het verzoekschrift en ter terechtzitting worden geen concrete elementen aangebracht die hierop betrekking hebben.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Bulgarije, of waardoor hij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

4.10. De Raad herinnert er voorts aan dat de Bulgaarse verblijfsvergunning van verzoeker nog steeds geldig is. Daar verzoeker reeds zijn verblijfsvergunning heeft verkregen en derhalve al geregistreerd staat in de '*civiele nationale database'*, valt hij niet onder de zgn. '*catch 22*' zoals uiteengezet in de landeninformatie, beschikbaar in het rechtsplegingsdossier (AIDA, *"Country Report: Bulgaria. Update 2023*" april 2024, p. 110, alsook het "*Country Report: Bulgaria. Update 2024*" van AIDA gepubliceerd in maart 2025, p. 114-115). Dat hij in het bezit is of is geweest van een geldige verblijfsvergunning, impliceert dat verzoeker een geldig adres of domicilie heeft kunnen opgeven om een verblijfsvergunning te verkrijgen, zoals blijkt uit de landeninformatie en verzoekers eigen verklaringen (NPO, p. 11). Het gegeven dat verzoeker niet langer in het bezit zou zijn van zijn gedrukte verblijfsvergunning, hetgeen niet zonder meer kan worden aangenomen gezien zijn blote beweringen dienaangaande, doet aan het voorgaande geen afbreuk. De situatie van de juridische *'catch 22*' is immers enkel van toepassing bij de eerste afgifte van een verblijfsvergunning in Bulgarije en niet bij het vervangen van een verloren gegane verblijfsvergunning of het verlengen ervan eens deze verblijfsvergunning is vervallen. Vermits verzoeker reeds is geregistreerd in de '*civiele nationale database'*, is hij niet verplicht opnieuw een woonplaats op te geven en is hij derhalve in de mogelijkheid een vervanging en/of een verlenging van zijn verblijfsvergunning aan te vragen. Ten slotte stipt de Raad aan dat sinds een wetswijziging van oktober 2024 een registratie van woonplaats of domicilie in de civiele nationale databank niet langer nodig is (AIDA, *Country Report: Bulgaria. Update 2024*, 27 maart 2025, p.114-115).

4.11. Uit zijn verklaringen blijkt voorts niet dat verzoeker, nadat hem subsidiaire bescherming werd verleend, door de onverschilligheid van de Bulgaarse autoriteiten buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie is beland die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen had voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling bracht die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

In dit verband dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker in totaal zeven maanden in Bulgarije verbleef, waarvan slechts vier maanden als statushouder (NPO, p. 10-11; Verklaring DVZ *d.d.* 12 december 2024, p. 12, vraag 33). Verzoeker verklaarde dat hij tijdens de asielprocedure in Bulgarije gedurende drie maanden in een opvangcentrum verbleef (NPO, p. 10) en dat hij nadat hem subsidiaire bescherming werd verleend naar de stad Plovdiv ging. Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat hij toen gedurende een maand op straat heeft verbleven, maar uit niets kan blijken dat hij zich in die periode wendde tot de overheid of niet-gouvernementele organisaties om noodopvang te verkrijgen en verzoeker toont evenmin aan dat hij daartoe niet de mogelijkheid had. Hoe dan ook, blijkt uit zijn verklaringen dat hij vervolgens in Plovdiv een appartement kon huren waar hij tot aan zijn vertrek uit Bulgarije verbleef (NPO, p. 10-11). Voorts blijkt dat hij toegang had tot de arbeidsmarkt en na zijn aankomst in Plovdiv tot aan zijn vertrek uit Bulgarije legaal en voltijds tewerkgesteld was in de bouwsector (NPO, p. 11). Nergens uit verzoekers verklaringen kan blijken dat hij niet in staat was in zijn levensonderhoud te voorzien als statushouder in Bulgarije en er zijn geen redenen om aan te nemen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Bulgarije niet in staat zou zijn er zijn rechten als statushouder te doen gelden.

De Raad acht het niet onredelijk om van verzoeker, die in Bulgarije de subsidiaire beschermingsstatus heeft en die geen blijk geeft van een bijzondere kwetsbaarheid, te verwachten dat hij bij terugkeer naar Bulgarije inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een duurzaam bestaan uit te bouwen. Gelet op zijn zelfredzaamheid, die onder meer blijkt uit het feit dat hij erin slaagde om zich in Bulgarije zelfstandig te verplaatsen, te werken, huisvesting te vinden, de nodige administratieve stappen te zetten om zijn verblijfsvergunning en Bulgaars reisdocument te verkrijgen, en te reizen vanuit Bulgarije naar België, moet hij hiertoe in staat worden geacht. Er kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Bulgarije mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zal kennen. Tevens kan worden aangenomen dat het van verzoeker enige inspanning zal vergen om zijn leven aldaar verder op te bouwen in Bulgarije en er de taal aan te leren. Echter, gelet op de voorgaande vaststellingen, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker over voldoende zelfredzaamheid beschikt om de moeilijkheden waarmee hij bij een terugkeer naar Bulgarije mogelijks geconfronteerd kan worden het hoofd te bieden zodat hij in staat moet worden geacht aldaar een duurzaam bestaan uit te bouwen en in zijn levensonderhoud te voorzien.

4.12. Wat vervolgens de door verzoeker aangehaalde problemen met de smokkelaar en diens netwerk betreft, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs van de door hem aangehaalde feiten bijbrengt. In dit verband wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat de smokkelaars zijn geld, gsm en horloge niet wilden teruggeven en dat hij, nadat hij ermee had gedreigd naar de politie te stappen, door één van hen met een stok op het hoofd werd geslagen. Volgens zijn verklaringen werd de hierdoor ontstane hoofdwonde in de medische dienst van het opvangcentrum verzorgd en gehecht (NPO, p. 14). Hoewel verzoeker in het verzoekschrift aankondigt een attest van zijn letsels te zullen voorleggen, ligt een dergelijk stuk niet voor. Hij brengt evenmin enig ander stuk bij dat de beweerde aanval, diefstal of bedreigingen kan staven.

Tevens dient vastgesteld te worden dat verzoeker wisselende verklaringen aflegde over de omstandigheden waarin hij zou zijn aangevallen. Zo verklaarde hij aanvankelijk dat hij werd aangevallen toen hij op weg was naar het politiekantoor om klacht in te dienen, terwijl hij later stelde dat hij in het opvangcentrum zelf naar een kantoor ging waar klachten konden worden ingediend. Nadat hij hiermee werd geconfronteerd, verklaarde hij dan weer dat hij wel naar het politiekantoor wilde gaan, maar nog in het opvangcentrum werd aangevallen (NPO, p. 12-13 en p. 17). Door in zijn verzoekschrift louter vast te houden aan één versie van de feiten, slaagt verzoeker er niet in om de vastgestelde tegenstrijdigheid in een ander daglicht te stellen.

Uit verzoekers verklaringen blijkt voorts dat de beweerde fysieke aanval zich voordeed tijdens zijn verblijf in het opvangcentrum, vóór hij zich als begunstigde van internationale bescherming zelfstandig in Plovdiv vestigde (NPO, p. 12-17). Nadat hem subsidiaire bescherming was verleend, verliet hij het opvangcentrum, huurde hij samen met een andere persoon een appartement in Plovdiv en werkte hij er gedurende ongeveer vier maanden dagelijks en legaal in de bouwsector (NPO, p. 10-11). Verzoeker maakt geen melding van enig nieuw fysiek incident met de smokkelaars tijdens deze periode. Hij verklaarde weliswaar dat hij ongeveer wekelijks dreigende sms-berichten ontving, waarbij telkens een ander nummer werd gebruikt nadat hij het voorgaande nummer had geblokkeerd (NPO, p. 16). Hij veranderde zijn telefoonnummer evenwel niet en legt geen enkel bericht of ander stuk neer ter staving van deze beweerde bedreigingen. Volgens hem stonden de

berichten op een telefoon die hij nadien verloor (NPO, p. 16). Dit betreft evenwel een loutere bewering die onmogelijk te verifiëren valt.

Bovendien blijkt niet dat verzoeker ernstige pogingen heeft ondernomen om naar aanleiding van de door hem aangehaalde problemen bescherming van de bevoegde Bulgaarse autoriteiten te verkrijgen. Verzoeker verklaarde dat hij na de beweerde aanval aan het personeel van de medische dienst van het opvangcentrum vertelde wat er was gebeurd en dat hij vervolgens naar een ander gedeelte van het opvangcentrum werd overgebracht (NPO, p. 14-15). Anders dan in het verzoekschrift wordt voorgehouden, kan uit deze verklaringen evenwel niet blijken dat verzoeker via een maatschappelijk werker daadwerkelijk een klacht bij de daartoe bevoegde Bulgaarse autoriteiten heeft ingediend, noch dat deze autoriteiten bescherming hebben geweigerd of niet in staat zouden zijn geweest hem bescherming te bieden. Verzoeker betwist overigens niet dat hij uiteindelijk geen klacht heeft ingediend bij de Bulgaarse politie. Daarenboven blijkt dat verzoeker, ook nadat hij naar Plovdiv was verhuisd en volgens hem nog gedurende maanden telefonisch werd bedreigd, geen verdere poging ondernam om zich tot de politie of een andere bevoegde instantie te wenden (NPO, p. 15-16). Dit klemt des temeer nu hij zich op dat ogenblik niet langer in het opvangcentrum bevond, legaal werkte en over een netwerk van kennissen beschikte. Waar verzoeker zijn nalatig handelen verklaart door erop te wijzen dat hij bang was voor represailles, de Bulgaarse taal niet sprak en geen vertrouwen had in de politie, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat hij zelf erkende dat hij zich bij een eventuele aangifte door iemand had kunnen laten vergezellen om hem bij te staan en voor hem te tolken (NPO, p. 15). Bovendien verklaarde hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat hij in Bulgarije geen problemen had gekend met de Bulgaarse overheid of politie (NPO, p. 11). De voor het eerst in het verzoekschrift aangevoerde stelling dat de Bulgaarse politie verzoeker in het opvangcentrum "*massaal heeft mishandeld en hem bij die gelegenheid heeft geslagen*", vindt dan ook geen steun in zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en staat haaks op zijn uitdrukkelijke verklaring dat hij geen problemen met de Bulgaarse overheid of politie kende.

De algemene landeninformatie waarnaar verzoeker verwijst over corruptie, mensensmokkelnetwerken en mogelijke banden tussen smokkelaars en overheidsfunctionarissen kan verzoekers nalaten evenmin verschonen. Deze informatie is immers niet van aard om aan te tonen dat de Bulgaarse autoriteiten in het algemeen niet bereid of niet in staat zouden zijn om verzoeker bescherming te bieden, noch dat het voor hem bij voorbaat zinloos of onmogelijk zou zijn geweest om zich tot de bevoegde instanties te wenden. Verzoeker maakt met deze algemene informatie niet *in concreto* aannemelijk dat hij persoonlijk geen toegang zou hebben tot doeltreffende bescherming vanwege de Bulgaarse autoriteiten.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat de door hem aangehaalde problemen met de smokkelaar en diens netwerk, voor zover hieraan geloof kan worden gehecht, van die aard zijn dat hij bij terugkeer naar Bulgarije als begunstigde van subsidiaire bescherming een actueel en reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, noch dat hij er geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Bulgaarse autoriteiten.

4.13. In zijn verzoekschrift maakt verzoeker voorts op algemene wijze gewag van discriminatie en racisme, echter hieruit kan niet blijken dat hij in geval van terugkeer naar Bulgarije hierdoor buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Bulgarije, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Bulgaarse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Bulgarije. Bovendien houdt dit op zich evenmin in dat de Bulgaarse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zouden zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

4.14. In zoverre verzoeker voorts uitvoerig verwijst naar landeninformatie inzake de detentie- en grenspraktijken ten aanzien van migranten en verzoekers om internationale bescherming, waaronder illegale pushbacks en geweld door de Bulgaarse grensautoriteiten, wijst de Raad erop dat deze informatie niet zonder meer relevant is voor zijn persoonlijke situatie. Verzoeker geniet immers internationale bescherming in Bulgarije en er liggen, zoals hoger reeds vastgesteld, geen elementen voor waaruit blijkt dat hij deze beschermingsstatus niet langer zou genieten. De situatie van migranten en verzoekers om internationale bescherming die Bulgarije aan de buitengrenzen trachten binnen te komen, is niet zonder meer representatief voor de situatie van verzoeker als terugkerende begunstigde van subsidiaire bescherming, aan wiens status overeenkomstig het Unierecht verschillende rechten en voordelen zijn verbonden. Verzoeker erkent overigens zelf dat de problematiek van pushbacks in hoofdzaak betrekking heeft op asielzoekers en niet zozeer op personen die reeds internationale bescherming genieten. Met de aangehaalde algemene informatie toont hij niet aan dat sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk waarbij begunstigden van internationale bescherming door de Bulgaarse autoriteiten worden teruggedreven, noch maakt hij *in concreto* aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Bulgarije een reëel risico loopt op refoulement.

4.15. Gelet op het voorgaande, kan er niet worden besloten dat verzoeker door de onverschilligheid van de Bulgaarse autoriteiten, en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waarbij hij niet in staat was om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen met betrekking tot de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft.

4.16. De rechtspraak, nationaal en internationaal, die in het verzoekschrift wordt aangehaald, heeft betrekking op de feitelijke beoordeling van individuele gevallen. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals *in casu* geschiedt. Verzoeker toont verder niet in *concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan deze rechtspraak ten grondslag lagen, kunnen worden vergeleken met de feiten die de thans voorliggende zaak kenmerken.

4.17. Verzoeker maakt, gelet op de gedane vaststellingen, niet *in concreto* aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Bulgarije in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij bij terugkeer naar Bulgarije zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Bulgarije, wegens de onverschilligheid van de Bulgaarse autoriteiten en buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin maakt hij aannemelijk dat er *in casu* sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest. In tegenstelling tot wat verzoeker meent, worden er geen voldoende concrete, individuele elementen voorgelegd die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat hij zich kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Bulgarije en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat hij niet terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

4.18. Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoeker niet aantoont dat hij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Bulgarije persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

4.19. De door verzoeker bijgebrachte documenten werpen geen ander licht op bovenstaande bevindingen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd.

4.20. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Bulgarije reeds werd toegekend en de rechten die daaruit voortvloeien. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

4.21. Een schending van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM wordt evenmin aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

4.22. Aangezien verzoeker internationale bescherming geniet in Bulgarije, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming. In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoeker zich nog dienstig kan beroepen op een schending van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en van de oude artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op het beoordelen of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst. Dergelijke beoordeling dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Bulgarije effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

4.23. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.24. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.25. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid in het Arabisch uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in zijn specifieke situatie niet van toepassing is en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

4.26. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van oud artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet, thans artikel 2.60, § 2 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

| | |
|---|---|
| K. ALLYNS, | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken, |
| C. VAN DEN WYNGAERT, | griffier. |

| | |
|---|---|
| De griffier, | De voorzitter, |
| C. VAN DEN WYNGAERT | K. ALLYNS |